

R. J. Hendon
Házi kedvenc

Amikor a Hippopotamus teherszállító hajó befutott Cardiff kikötőjébe, Dr. Wilford Gardens tudta, hogy felesége, Johanna már izgatottan várja őt. Fél év hosszú idő volt, de az expedíció véget ért, s most ismét találkozhattak egymással. Wilford a zoológia nagyra becsült szaktekintélyének számított s emellett két – rövidesen pedig három – gyermek apja volt. A két lurkó, Robbie és Erinna édesanyjukkal együtt lesték, mikor bukkan elő apjuk a raktér sötétjéből. Mikor Wilford nyúlánk és igencsak kiszőrösödött alakja feltűnt a többi ember között, ujjongva szaladtak, hogy üdvözlőjék.

– Gyerekek! – kapta őket ölbe Wilford, aztán óvatosan megölelte és megcsókolta várandós feleségét. – Hiányoztatok. Mind nagyon hiányoztatok apunak!

– Milyen állatokat láttál, apa?

– Láttál nagy, tollas gyíkokat? Láttál emberevő szörnyeket? Az osztálytársam, Willie azt mondta, hogy az őserdőben régen olyan szörnyek éltek, amelyeknek az indiánok emberi szíveket áldoztak! Igaz ez, apa? Igaz? – ostromolta kérdéseivel a kisebbik, Robbie.

Wilford és felesége kacagtak a gyerekek képzelőerején és lassan bandukolva, a viszontlátás nyújtotta örömteli perceket minél jobban elhúzva, elindultak a parkoló felé.

– Nem találkoztam semmiféle szörnyeteggel, Robbie – hacsak nem azt a pokol-szülötte alpakát érted alatta, aki ellopta a hátsákomat, felfalta a szendvicsemet és összedöntötte a sátram. Mindezt egy délután leforgása alatt...

A gyerekek és Johanna jót nevettek Wilford balszerencséjén és együtt követelték a történet minden részletre kiterjedő verzióját. Wilford pedig mesélt nekik, elhalmozta őket mindenféle útközben összegyűjtött csecsebecséivel, közben pedig a parkolóból felügyelte, ahogy a munkások felpakolják a nagy ládákat és ketreceket egy teherautóra.

– Hány új fajt találtatok? – fordult Johanna suttogva férjéhez.

– Csak egyet és egy amazóniai lepkefaj új színváltozatát... De az az egy valami bámulatosan különleges!

Johanna szeme felcsillant. Őszintén rajongott a férje munkája iránt. Ez a rajongás hozta össze őket, mikor fiatal újságíróként interjút készített a folyton-folyvást utazgató tudóssal. Wilford éppen Afrikából tért haza, ahol az utolsó vadon élő gorillacsaládot követte hónapokon át. Sajnos a túra az ezüsthátú hím tragikus halálával ért véget, ami nagyon megviselte Wilfordot. A gorillák – noha állatkertekben maradtak még klónozott példányaik – hivatalosan kihalt állatoknak számítottak, s épp Wilford volt az, aki ezt elsőként bejelentette abban az interjúban, amit Johanna készített vele. Az asszony gyakran emlegette, mert ekkor szeretett bele leendő férjébe szenvedélye és elhivatottsága miatt.

Miközben a munkások dolgoztak, Johanna követte férje tekintetét, aki széles mosollyal nézte a legutolsónak felpakolt ládát. A lyukacsos doboz belsejéből lágy, bürrögő hang szűrődött ki és egy szaporán mozgó orr látszott a rések között.

– Ez egy borz? – találgatott Erinna apja derekán csüngve.

Johanna büszkén megcirógatta kislánya fejét.

– Nem, kiscicám... – csóválta a fejét Wilford. – Ez a kis ravasz olyan különleges egy borzhoz képest, mint a bonobó egy törpemakihoz!

– Jaj, drágám, nem túlzol egy kicsit? – kételkedett benne Johanna.

– Egy cseppet sem! Majd meglátod! – lelkesedett a férfi és mikor a teherautó ajtaja becsukódott, összecsapta két tenyerét, mintha az egész rakomány ő maga pakolta volna fel. – Ericának már elmeséltem röviden telefonon és alig várja, hogy megjelentethessük a zoológiai közlönyben.

Erica volt Wilford asszisztense a Hawking egyetemen és emellett a Gardens-gyerekek

bébiszittere.

– Jó-jó, de előtte tessék megborotválkozni és egy kis időt a családdal is eltölteni! – dorgálta meg a felesége, férje pedig válaszul megcsókolta az asszonyt, aztán az egész család beszállt az autóba, hogy haza induljanak.

Wilford tartotta magát az ígérethez és eltüntette bozontos szakállát, a következő két hetet pedig csak a családjával töltötte. Megtehetette, hiszen tudta, hogy a különleges állat felfedezése jó időre bebiztosította pozícióját a Zoológiai Tanszéken. Erre gondolt jóleső érzéssel, mikor első otthon töltött éjszakáján ágyba bújt. A forró, párás dzsungel után kimondhatatlanul jó érzés volt számára újra a tiszta, takaros lakásban nyugovóra hajtani a fejét.

Nem aggódott a különleges állat miatt, mert titokban minden másnap felhívta asszisztensét, hogy érdeklődjön a hogyléte felől.

– Csodálatos kis jószág ez, Wilford! – lelkesedett Erica a telefonban. – És annak dacára, hogy a vadonban talátlad, gyorsabban barátkozott össze velem, mint az a gyagyás macskád... Mondjuk, ez pont nem jó példa, mert Schrödinger senkit se szeret. De ez a kis tünemény szinte a karomba ugrott! Most is itt dorombol a vizsgálóasztalon, miközben veled beszélek.

– Dorombol? – ráncolta a homlokát Wilford. – Korábban nem vettem észre nála efféle hangot.

– Mert nem is vetted a karodba, csak beraktad a dobozba. Amíg ki nem engedték, addig mi is csak az általad leírt hangjelzéseket tapasztaltuk nála, de azóta már százhuszat jegyeztünk fel.

Wilford hitetlenkedve csóválta a fejét a telefonnak.

– Az eddigiek alapján biztos voltam benne, hogy borzféle – erre most macskatulajdonságokat mutat?

– Nem macskaféle. A csontozata egyáltalán nem utal arra, hogy a Felidae családba tartozna. Nincsenek visszahúzóható karmai és a szeme is inkább olyan, mint egy kutyának.

– Biztosan nem kutyaféle! – Wilford ezen még jobban csodálkozott.

– Nem tudom besorolni. Talán valami eddig nem látott mellékágból eredeztethető. Problémás ügy, mint a rókafélék... De találtunk más érdekességet is.

– És pedig? – Wilford izgatottan szorongatta a kagylót.

– Megröntgenyeztük és csináltunk MRI-vizsgálatot, ahogy kérted. Felderítettük a csontszerkezetét, de a legérdekesebb a központi idegrendszer volt. Az agytérfogata száznegyvenhárom köbcentiméter! Ez a testméretéhez viszonyítva egyszerűen...

– Óriási – fejezte be helyette Wilford és egy ideig csend volt a telefonban.

Hihetetlen, gondolta a férfi, hogy egy közönséges fajmentő túrának induló expedícióján felfedezi a huszonegyedik század legjelentősebb új emlősfaját. Igyekezett nyugalmat erőltetni magára, mégis gyermeki lelkesedéssel gondolt az előtte álló hetekre.

– Mit mondtál, hol is akadtál rá?

Wilford csak pár másodperces késéssel válaszolt, annyira elmerült saját gondolataiban.

– A guaraníknál találtam, egy kis családhoz csapódott. A családfő azt mondta, hogy tizenhárom holdtöltével ezelőtt bukkant fel náluk először, napközben, pont ebédidő alatt, amikor a tűz körül ültek.

– Ez azért elég furcsa.

– Az – hagyta rá Wilford. Nem sok állatot látott, amely ennyire közvetlenül és bátran odamerészkedik az emberekhez fényes nappal. – De még furcsább volt az, ahogyan elváltunk.

– Miért, mi történt?

Wilford kényelmetlenül fészkelődött és telefont markoló tenyere izzadni kezdett. Nem szeretett visszaemlékezni arra, ami expedíciójának legsötétebb pillanata volt.

– A guaraní betegek voltak, Erica. Mindannyian rettenetes állapotban voltak, amikor találkoztunk velük. Talán hetek óta nem ettek rendesen. Tele voltak fekélyekkel, legyek döngték körül őket... Borzalmas volt – elcsuklott a hangja, de nyugalmat erőltetett magára. –

Megpróbáltunk orvosi segítséget nyújtani nekik, de már annyira le voltak gyengülve, hogy nem tehattunk semmit. Hívtunk mentőhelikoptert Monteróból, de amikor megérkeztek, a guaraní tiltakoztak, nem akarták elhagyni a szülőföldjüket. Biztosan azt hitték, hogy kitelepítik őket. A családfő még meg is támadta a mentősöket és minket is. Fogalmam sincs, miből merített akkora erőt, hiszen alig állt a lábán a betegségetől...

– Ezért kérted, hogy végezzünk az állaton virológiai vizsgálatot?

– Igen.

– Nos, akkor megnyugodhatsz: a kis nyavalyás makk egészséges. Megnéztük minden lehetséges eszközzel és semmilyen betegséget nem hordoz. De hogy biztosan megnyugodjál, lefuttatom még egyszer a teszteket.

Három héttel, egy vakációval és két jól sikerült kerti partival később már csupán egy valamivel lehetett visszatartani Wilfordot a tanszéktől. A kiérdemelt vakáció megkoronázásaként megszületett harmadik gyermekük, akivel még szíves örömet együtt töltött volna néhány hetet-hónapot, azonban a tanév kezdete miatt is vissza kellett már térnie a katedrára.

– Menj csak, szívem! – engedte el Johanna augusztus végén. – Nem szóhatod az összes munkát annak a szegény lánynak a nyakába.

– Nagyon megkedvelted Ericát... – sandított rá egy félmosollyal a férfi, miközben nyakkendőjét kötötte.

– Igen, bizonyított. Pedig először egyáltalán nem tetszett, hogy a gyerekeink közelébe engedted, a múltja miatt, meg minden... De be kell látnom, hogy tévedtem.

Wilford megcsókolta feleségét és nyugodt szívvel indult munkába. Tudta, hogy nehéz lesz majd' hét hónap elteltével visszatérni az egyetem falai közé, de bízott benne, hogy izgalmasan fognak telni a következő hetek.

Első útja a laboratóriumba vezetett, ahol a különleges állatot megérkezése óta tartották. Mikor belépett a vizsgálóhelyiségbe, rögtön megpillantotta Ericát, amint két tábla nyers húst és zöldségeket aprít.

– Jó újra itt látni, professzor! – köszöntötte egy öleléssel és széles mosollyal. – És gratulálok a babához. Láttam a képeket, igazán gyönyörű!

– Ha látnád már most mennyit nőtt, pedig alig egy hete...

Jóízűen átbeszélgették a délelőttöt és az ebédszünetet, de közben Wilford egyre sürgetőbbnek érezte, hogy meglátogassa azt, akire a leginkább kíváncsi volt. Ebéd után már nem is próbált úgy tenni, mint akit jobban érdekeltek az egyetemen eltelt fél év eseményei és kerek-perec kijelentette, hogy megvizsgálja a „vendégüket”.

Erica vette ki a ketrecből – Wilford kérésére – hiszen már az ő illatához hozzászokott. Ő maga kissé hátrábbról figyelte, ahogy a lány az állatot az orvosi asztalra helyezi és csak óvatos, lassú léptekkel közeledett hozzá. A lény kíváncsian figyelte, de nem próbált elmenekülni. Ruganyos, vékonyka lábai voltak, mint egy macskának, de karmai alig meredeztek, azok is tompák voltak, nem a legmegfelelőbbek a bolíviai dzsungelben való közlekedéshez. Csíkos, fekete-cserbarna szőr borította testét, mely lompos, rókáéra emlékeztető farokban végződött. Feje olyan volt, mintha egy mézevő borz és egy mosómedve keresztezése lenne, de sokkal puhább, selymes szőr fedte, melynek mélyén két, barátságos kutyaszempár bámult. Amikor Wilford odaért az asztalhoz, ámulatára az állat nyomban a hátára hemperedett és megnyalta a kezét. Wilford megvakargatta a hasát és elnevette magát, mikor a lény elégedett hangot hallatott.

– Gondolkoztál már rajta, hogy minek nevezzük el a fajt? – érdeklődött Erica.

– Nem kellett rajta gondolkoznom. A guaraní úgy nevezték, mborayhuhápe.

– Mi?

– A tolmácsunk segített megérteni. Ő amadónak, vagyis kedvesemnek fordította.

Erica a nyelvével csettintgetett és elégedetten ízlelgette a szót.

– Amadó... Nem is hangzik rosszul – mondta és megpiszkálta az állat szaporán mozgó orrát, mire az egy sor füttyögéssel válaszolt.

Wilford a nap hátralévő részét az állat vizsgálatával töltötte, bár ennek nagy része azzal telt, hogy az amadó az ölébe hemperedett, törleszkedett, mint egy macska, ő pedig különféle játékokat játszott vele. Mikor ezt Erica észrevette, Wilford azzal védekezett, hogy csak az amadó intelligenciáját akarja tesztelni, mire a lány megértő mosolygással válaszolt.

Az amadóval töltött napok során formálódott egy gondolat Wilford fejében, ami elsőre örütségnek tűnt, de idővel egyre komolyabban kezdett morfondírozni a lehetőségen, míg végül, szeptember közepe felé elhatározássá érett benne. Reggeli alatt az egyetemi étkezdében jelentette be Ericának:

– Hazaviszem az amadót.

A lány fuldokolva kiköpte a tojásrántottáját.

– Komolyan beszélsz?

– A legkomolyabban.

– De hiszen még azt sem tudjuk, hogyan viselkedik gyerekekkel és más állatokkal...

– De igen, tudjuk – vágott a szavába a férfi. – A guaraní családnak voltak kisgyermekük és néhány malacot is láttam. Jól megvolt velük.

– Na és arra nem gondolsz, hogy esetleg neki milyen speciális szükségletei lehetnek? Milyen genetikai betegségei jönnek elő, ahogyan idősödik, vagy...

Wilford türelmetlenül fújta egyet. Bosszantotta Erica okoskodása.

– Alig fél óra az út a mágnésvasúttal. Ha bármi történik, behozom, akár éjszaka is.

– Jó-jó, de akkor is: nem korai ez még egy kicsit?

Wilford úgy döntött, beveti ritkán használt professzori tekintélyét. Lecsapta a villáját a tányér mellé és felkelt az asztaltól.

– A döntésem végleges. Az amadó ma hazajön velem.

De a döntés otthon sem aratott elsőre egyöntetű sikert. Robbie imádta, de az idősebb Erinna, aki nagyon szerette a macskájukat, Schrödingert, konkurenciát látott az új jövevényben és eleinte tartózkodóan viselkedett vele. Johanna cseppet sem örült az amadónak és megjegyezte, hogy Wilford soha sem volt az a fajta ember, aki „hazahozza a munkáját”. Vitájuk veszekedéssé fajult, noha Wilford sejtette, hogy a sok indulat, ami feleségében rejlett, inkább féléves távollétének és a terhesség utóhatásainak tudható be. A veszekedés lassan csillapodott, ahogy a szél vihar után, de aztán egyik pillanatról a másikra elválták, amikor a fotelben duzzogva üldögélő Johanna lenézett maga elé és észrevette az előtte kuporgó amadót. Wilford nem szólalt meg, csak csendben figyelte, mi történik. A lény félredöntött fejjel nézte Johannát, mire a nő lassan előre hajolt és egy nagy sóhajtás után fejmagasságba emelte az állatot.

– Na, hadd nézzelek meg jobban!

Az amadó nyugodtan tűrte a forgatást, nézegetést, közben farkát lassan lengette jobbra-balra. Majd, mint egy hurkot, ráfonta Johanna csuklójára, aki elmosolyodott.

– Név kell ennek a kis szörnyetegnek – dünnyögte ellágyult hangon. – Gyerekek! Találjatok ki egy jól csengő nevet az új családtagnak!

Wilford összenézett feleségével és tudta, hogy a nő már meg is bocsátott neki.

Az amadó a gyerekek keresztségében a Hewie nevet kapta és néhány órával később Erinna is ugyanolyan vehemensen dögönyözte az új kedvencet, mint öccse, de a kis állat egyszer sem nehezményezte a túlzott szeretetet. Wilford a biztonság kedvéért mindvégig éberem őrködött játékok felett, közben pedig az ügyes-bajos papírmunkákat intézte, amivel egy ilyen állat hazahozatala járt. Egyetemi és minisztériumi kapcsolatait is meg kellett mozgatnia, hogy megkapjon minden szükséges engedélyt és még éjszakába nyúlóan is leveleket és kérvényeket fogalmazott.

Az egyetlen incidens, ami Hewie érkezése után történt, az a macskával való találkozásnak

köszönhető. A kandúr a legkevésbé sem nézte jó szemmel, hogy egy idegen bemelegkedett az ő birodalmába és a hivatlan látogató első jelére fülét-farkát behúzza, lapos kúszásban eliramodott a közeléből. Később felosont egy szekrény tetejére és le sem jött onnan. Wilford nem aggódott emiatt; tudta, hogy a macska előbb-utóbb hozzászokik az amadóhoz, ami egyszer sem háborgatta. Hewie egyszerűen levegőnek nézte a macskát.

Miután olyan jól viselte az első náluk töltött napokat, Wilford úgy döntött, ideje megsétáltatni a környéken. Feltett az állatra egy hámot és pórázon kivezette a házból. Kicsi orra szaporán szimatolt, kíváncsian nézelődött körbe a ragyogó kék ég alatt. Élvezte a szabad levegőt, amiben azóta nem volt része, hogy ládába tették Bolíviában. Felfedezte a növényeket az előkertben (ezeket megpróbálta megkóstolni, de Wilford elhúzta a közelükből), megszaglásztta a postaládán hagyott kutya-jelzéseket (hozzádörgölözött az oszlophoz), majd füvet kezdett rágcálni. Egészen addig tökéletesen nyugodt volt, amíg az út túloldalán fel nem tűnt a kutyát sétáltató szomszéd, Mr Landry.

Wilford nem vette észre őket azonnal, mert a postaládában felejtett több napos leveleket nézte át. Egyáltalán nem kedvelte Landryt. Azt vallotta, hogy egy ember személyisége kiismerhető, ha megfigyelik, hogyan bánik egy állattal. Landrynek volt egy arany színű cocker spánielje, akit Frankie-nek hívott, noha erről az állat mit sem sejtett. Borzalmas eb volt, Johanna gyűlölte, pedig ő is rajongott a kutyáért.

Wilford legszívesebben sarkon fordult volna az amadóval, mikor végül meglátta szomszédját, de az udvariasság megkövetelte, hogy odaköszönjön neki. Frankie, a spániel gazdájával együtt nézett felé és szinte kövé dermedt.

– Frankie! Nem! Nem szabad! – próbálkozott a férfi eredménytelenül. Lehajolt a megfeszült, halkán morgó kutyához és simogatni kezdte. A kutya erre még ádázabban morgott, acsargott és ugatott, míg végül kitépte magát Landry markából, aki hiába kiabált utána.

Wilford megijedt és ez a pillanatnyi figyelmetlenség elég is volt Hewie-nak. Az állat meglepő erőről tett tanúbizonyságot: kirántotta a póráz végét a kezéből és elrohant. A férfi még jobban megrémült és utána kiáltott, aminek ugyanúgy nem volt következménye, mint Landry jajongásának. Ám rögtön megnyugodott, mikor látta, hogy az amadó lompos farka eltűnik az ajtó macskabejáratán. Utólag titkon még örült is ennek az incidensnek, hiszen így kiderült, hogy baj esetén Hewie tudja, hová kell menekülnie és hol érzi magát biztonságban.

Landry szaladt megvadult kutyája után, de végül Wilford segítsége kellett hozzá, hogy megállítsák Frankie-t. Mikor a spániel el akart rohanni mellette, a férfi lehajolt, elkapta a marjánál. A kutya megszeppenve pislogott fel Wilfordra, aki egy fáradt sóhajással adta vissza Landrynek.

– Jaj, elnézést, Dr. Gardens, ne haragudjon! Ez egy bolond kutya, nem lehet vele mit csinálni...

„Talán meg kellene nevelnie” – gondolta Wilford, de ezt nem merte szóvá tenni.

– Semmi probléma. De a kerítésen megint megpróbálta átrágni magát. Megtenné, hogy megjavítja és megerősíti? Tudja, hogy megelőzzük a bajt.

– Persze-persze! Mindenképp meg fogom javítani. Csak nagyon sok a dolgom mostanság, az a rengeteg közbeszerzési pályázat...

A kertvárosi derűs maszk alól egy pillanatra előtűntek Wilford igazi érzelmei és nagyon csúnyán nézett szomszédjára. Szerencsére Landry épp nem rá figyelt, hanem rendetlenkedő kutyájára, aki a nadrágja szarát tépte.

– Naaa, hagyd abba, Frankie! Rossz! Rossz!

Mikor felnézett, Wilford viszonzta az üres mosolyt és elbúcsúzott a férfitől, aki tovább rángatta a kutyát. Frankie morgása ismét nyálfröcskölő ugatásra váltott. Mikor eltűntek a sarkon, Wilford csak a fejét csóválta. Landry észre sem vette, hogy kettejük közül a kutya az igazi főnök. Nem a hozzá nem értése bosszantotta, hanem közönye és lustasága. Egy ember viselkedjen emberként és használja az eszét – mondogatta mindig az apja.

Hewie odabent várta az ajtó előtt és egész testében remegett. Az esernyőtartó mögé bújt el, de rögvést előjött, mikor Wilford belépett az ajtón. A lábához dörgölözött és dorombolt, aztán hanyatt vetette magát előtte és hagyta, hogy a férfi megvakarásza pihés hasát. Schrödinger, a kandúr megvető tekintettel nézte őket a tálalószekrény tetejéről. Továbbra sem szokott hozzá Hewie jelenlétéhez és ez volt a téma aznap este a vacsoraasztalnál.

– Mit csináljunk ezzel a macskával? – kérdezte Johanna. Vetett egy közönyös pillantást a magasból fürkésző állatra, aki tányérnyi pupilláit az amadóra függesztette.

Wilford nem válaszolt, mert éppen gyönyörködött a Hewie-t villával etető Erinnában és Robbie-ban. Az amadó bármit megevett, ami az asztalról lekerült, legyen az zöldség, gyümölcs, tészta vagy hús, neki mindegy volt. Wilford gondolatban kis feljegyzéseket készített arról, hogy végképp félresöpörhetik a dögevő teóriát; az amadó egyértelműen mindenevő volt.

– Wil!

– Bocsáss meg, drágám. Mondtál valamit? – ocsúdott fel a férfi.

– Szerinted mi legyen a macskával? Napok óta kerül minket. Csak gubbaszt odafönt.

Wilford csak legyintett.

– Majd hozzászokik Hewie-hoz. Egyébként hallottam, hogy éjszaka lemerészkedett az alomhoz. Nincsen semmi baja.

A következő héten azonban a macska eltűnt. Akkor vették észre, hogy nyoma veszett, mikor rájöttek, hogy már egyikőjük sem látta egy ideje Schrödingert. Nem evett a macskatápból, nem ivott a vizéből. Wilford aggódott és elhatározta, hogy másnap azonnal telerakja a környéket plakátokkal és felhívja a menhelyet. Annak azonban örült, hogy a gyerekek, Robbie és Erinna nem szenvedték meg a macska hiányát, mert Hewie elhalmozta őket a szeretetével, ők pedig akár egész álló nap képesek voltak simogatni puha szőrét. Robbie még a születésnapjára kapott játékaikról is megfeledkezett. Az amadó annyira alázatosan és barátságosan viselkedett a gyerekekkel, hogy éjszaka, mikor lefekvéshez készülődtek, Johanna titokban megsúgta férjének, nem is hiányolja annyira a macskát.

– Folyton csak a gond volt azzal a macskával, Wilford. Tele van a szőrével minden, még a mosógép is eldugul tőle. És nem is meséltem, hogy a múltkor megkarmolt, mikor a vitaminját próbáltam beadni neki. Nézd csak meg! Az a vadállat...

– Megértem és igazad van. De Schrödinger akkor is már régóta családtag. Nem hagyhatjuk csak annyiban, hogy elkószált – szögezte le Wilford, miközben nagy nyögéssel lefejtette magáról a garbót és a szennyes halom tetejére dobta.

– Persze-persze... – hagyta rá Johanna és lustán elhemperedett a vetetlen ágyon. – De azért vicces, hogy egy eddig teljesen ismeretlen vadállat, amit a dzsungelben találtál, kezesebb jószág, mint egy nyolc éves kandúr...

Az amadó nap mint nap elkápráztatta őket. Nem használta a macskaalmot, helyette az emberek módszerét tanulta meg és használni kezdte a vécét, majd dolga végeztével lenyomta a kallantyút puha mancsával. Ha szomjas volt, felmászott a mosdókagylóhoz és fejét a fotocellás csap alá dugta.

Wilford körbekérdezte családjának tagjait, hogy tudnak-e valamit mondani az amadó tanulásáról:

– Mondd csak, kicsim, nem tanítottál bizonyos játékokat Hewie-nak? Gondolok itt olyasmire, hogy hozd ide ezt, keresd meg azt... – Leginkább Erinnára gyanakodott, mert a kislány a macskának is próbált tanítani trükköket, ám az szemernyi érdeklődést sem mutatott iránta.

– Semmit sem kellett tanítanom Hewie-nek, apa, hidd el! Mindent magától csinált.

A férfi gyomra vetett egy bukfcenet izgalmaiban, de azért megpróbált higgadt maradni. Meg akart bizonyosodni róla, hogy lánya biztosan az igazat mondja.

– Eri... Tudod, hogy nem szeretem, ha füllentesz.

– De nem hazudok, apa, komolyan! Hewie egyszerűen ennyire okos! Képzeld, még a telefonomat is odahozza, ha hívnak! Észrevette, hogy keresgélem, mert mindig elhagyom valahol és segített megtalálni. Utána vagy egy óráig vakargattam a hasát, szóval lehet, hogy a jutalmazással mégiscsak megtanítottam neki a trükköt, de teljesen magától jött rá, hogy ezzel jót csinál. Hewie egy zseni!

Wilford hosszú szabadságot vett ki, hogy minél több idejét Hewie-nak szentelhesse. Az állat minden percét lekötötte, nem volt rá ideje, hogy rendszeren felkészüljön az óráira vagy részt vegyen a tanszék munkájában. Az amadó fontosabb volt mindkettőnél, ezért aztán Ericára hagyta a helyettesítés megszervezését. Ő fotók ezreit és videók százait készítette Hewie-ról, egészségügyi és táplálkozási naplót vezetett, kamerákat szerelt fel a lakás azon részein, ahol az amadó rendszeresen megfordult.

Nem is tudták, mióta volt már náluk az állat, amikor Erica egy hűvös délelőttön becsöngetett hozzájuk. Wilford és Johanna a csengőre ébredtek és ekkor vették csak észre, hogy kilenc óra is elmúlt. Az amadó köztük feküdt összegömbölyödve, ugyanolyan békés nyugalomban, mint egykor a perzsa macska. Mikor észrevette, hogy gazdái felébredtek, hátára gömbölyödött és hagyta, hogy Johanna megvakargassa a hasát. Dorombolni kezdett. Wilford mosolyogva nézte őket – szeretett így ébredni, a felesége mellett és a puha, meleg állatkával kettejük között. Erica már másodszor csengetett, mire kikászálódott az ágyból és leballagott ajtót nyitni.

– Jó reggelt, Erica!

– Reggelt? Lassan fél tíz! Te aztán jól elszunyókáltál! – Nevetett, de Wilford látta az arcán, hogy nem őszinte. Olyankor hunyorgott így, amikor csaláson kapta valamelyik hallgatót zárthelyi közben.

Beinvitálta a lányt, aki körülnézett, mintha először járt volna a házban és – érthetetlen és kissé sértő módon – beleszagolt a levegőbe. Wilford becsukta mögötte az ajtót és követte a nappaliba. A lány úgy nézett ki, mintha keresne valakit vagy valamit. Nagyon különösen viselkedett.

– Mi a helyzet a tanszéken?

– Minden változatlan. A hallgatók ökrök. A fizu kevés. Neked pedig két és fél hónapja színedet sem láttuk – fordult felé hirtelen és Wilford szemrehányást vélt felfedezni a szemében.

– Tudod, hogy az amadó miatt nem érek rá órákat tartani. Rendkívüli felfedezés és...

– Ja, persze, az amadó. Majd' elfelejtettem – jegyezte meg epésen a lány. – Apropó, hogy áll a cikk, amit a zoológiai közlönybe szánsz? Kész vagy már vele?

Wilford a homlokáig vörösödött. A cikkel egy oldalnyit sem haladt, de ezt a viláért sem akarta bevallani a lánynak. Nem értette volna meg, hogy mennyire fontos munkát végez, nem ér rá írogatni holmi újságokba...

– Még a kutatási anyagokat dolgozom fel.

Erica válaszul hümmögött.

– Mi bajod van? – kérdezte gyanakvóan Wilford.

Hewie lejött az emeletről, talán az új emberi hangok hallatán és dorombolva üdvözölte Ericát.

– Ez a bajom! – mutatott a lány remegő ujjal az amadóra.

Wilford meghökkent.

– Mi bajod van Hewie-val?

– Hadd soroljam: hazahozol egy teljesen ismeretlen vadállatot az őserdőből egyenesen a gyermekeid közelébe, elhanyagolod miatta nem csak a munkádat, de az otthonodat és saját magadat is! Néztél már tükörbe, Wilford? Borzalmasan festesz. Vagy rápillantottál már erre itt? – végighúzta az ujját az egyik könyvespolcon, melyről vastag porréteget törölt le.

– Nem értünk rá házimunkákkal foglalkozni! – védekezett Wilford. – Hewie...

– Igen, tudom, nagyon különleges és fontos. Már mondtad. De annyira fontos, hogy nem is érdekel az eltűnt macskád?

– Annak semmi köze Hewie-hoz! Schrödinger egyszerűen csak...

– Elment innen – fejezte be helyette megint a lány. – Tudom, én találtam meg. Most nálam van.

– Megtaláltad?

Erica megcsóválta a fejét.

– Most nem ez a lényeges. Kérlek, hallgass meg, Wilford! Az amadó nagyon veszélyes!

– Teljesen elment az eszed! – fortyant fel a férfi. El sem tudta képzelni, hogy volt képes ilyen előítéletes asszisztentst alkalmazni. Talán a legjobb lenne, ha megválna tőle...

– Nem ment el az eszem! Bizonyítékaim vannak rá. Emiatt jöttem ide ma reggel... – hadarta elkeseredetten Erica. Előkotort egy összegyűrt papírlapot a kabátja zsebéből. – Ezt akartam megmutatni neked.

Wilford kénytelen-kelletlen elvette tőle, de amikor átfutotta, egy árva kukkot sem értett belőle. Számok és latin szavak szerepeltek rajta, milligrammok, vegyületek. Úgy érezte, mintha nyomtalanul eltűntek volna a tanszéken töltött évek.

Erica nem vette észre főnökének erőlködését, hogy megértse a dokumentum tartalmát.

– Mikor az egyetemen megvizsgáltuk az amadót, nem találtunk benne semmi veszélyeset. Nem hordozott vírusokat, nem voltak egzotikus baktériumok a szájában, nem termelt mérget, amely káros lett volna egy ember számára. Nem volt agresszív, sőt... De mégis, egyértelműen hatással volt az emberre. Erre csak sokkal később jöttem rá, amikor már hazavitted.

– Nem értem, mire célszól...

– Kérlek, hallgass végig! Háromszor jártam nálatok, amióta magatokhoz vettétek az amadót. Mindegyik alkalommal azt tapasztaltam, hogy egyre jobban elhanyagoljátok magatokat. Nem, nem, hallgass végig! – Torkolta le idejekorán Wilford méltatlankodását. – Nem takarítottatok, nem ettetek rendesen, kivetted az összes szabadságodat, aztán betegségre hivatkozva maradtál távol az egyetemtől...

Wilford hol Ericára, hol a papírlapra pillantott, mely már enyhén remegett a kezében. Érezte, hogy homloka verejtékcseppes; idegesen letörölte, de közben arra lett figyelmes, hogy kissé szédeleg és ez megijesztette. Erica nem vette észre, mert igencsak belelendült a beszédbe.

– Mikor legutóbb jártam itt, titokban tettem. Újabb mintákat vettem. Semmi rendkívülit nem találtam se a vérében, se a nyálában. Aztán a hasi pehelyszőrzetten valami egészen furcsát mutatott ki a gép... – Erica a papíron szereplő számsor megcsillagozott részére mutatott.

– Egy pillanat! – ocsúdott fel Wilford. Erica mutatóujja egyszer csak világos és érthető szavakká varázsolta az érthetetlen karakterhalmazt. – Ezt ismerem! Benzoil-ekgonin...

– Metilészter – fejezte be helyette a lány. – Más néven kokain.

Wilford döbbenetesen nézett a nő szemébe és érezte, hogy a pulzusa emelkedik. Nem tudta eldönteni, hogy csak bolondját járattja vele, vagy ez valamiféle fondorlatos terv része. Alig bírta megformálni a szavakat, mikor megszólalt:

– Azt... azt akarod mondani... hogy Hewie kábítószerrel mérgezte minket?

Erica komolyan bólintott.

– A hasi szőrzet tövében lévő verejtékmirigyek termelik, de csak nagyon kis mennyiségben. Ám ez a kevés is elég, hogy hosszú távon és folyamatosan adagolva függőséget okozzon – függőséget, az állat iránt...

Függőséget! Wilford fel volt háborodva. Hogy gondolhatja komolyan ez a némbor, hogy ilyen nevetséges, koholt vádakkal elszakíthatja tőlük Hewie-t?! Forrt a vére az indulattól.

– Ha ez igaz, akkor te miért nem lettél függő? Tovább volt nálad a laborban, mint nálunk!

Erica szomorúan csóválta a fejét.

– Wilford, de hiszen te is tudhatod, hogy miért... Korábban kábítószerrel mérgeztem. – Arca

lángvörösre gyúlt, mikor kimondta, de folytatta. – Meséltem róla neked, hogy háromszor voltam elvonóklinikán és az utolsó alkalommal függőség-gátló TA-CD kezeléseket kaptam. A szervezetemre nem hatnak a kokain-származékok, mert immúnis vagyok rá.

Egy darabig a nappali szőnyegén hempergő Hewie-t nézte, Wilford pedig őt bámulta. A férfi biztos volt benne, hogy asszisztensének a maradék esze is elment.

– Sajnos csak ötleteim vannak, hogyan csinálja – folytatta Erica. – Az amadó természetes élőhelyén találni még vadon kokacserjéket, talán azokból vonja ki. De az is lehet, hogy képes önmaga előállítani... De nem csak kábítószer találtam a verejtékében, hanem feromonokat, oxitocint és ösztrogént. Igen, egy emberi nemi hormont! Ha belegondolsz, teljesen nyilvánvaló, Wilford: kifejezetten emberek társaságát keresi, a szőre olyan puha, mint a csincsilláé, dorombol, mint egy macska, a tekintete kedves, akár egy kutyáé... Ismerős minden porcikája és bizalmat ébreszt az emberben, aki aztán megsimogatja. Az óvatlannak a bőrére kerül a kábítószer, majd, ha megtörli a száját vagy megdörzsöli a szemét, már meg is szerezte magának. Ez az állat rájött, hogyan használja ki az ember...

Szavai elakadtak. Wilford gyűlölködve nézett Ericára, aki csak most vette észre, hogy a férfinak egyáltalán nem tetszett a mondandója. Hátrált egy lépést és Wilford ezt felettébb bölcs döntésnek találta – kedve lett volna megütni a pimasz kígyót, erősen, többször, egymás után, míg az ökle bele nem sajdul. Biztos volt benne, hogy a lány csupán azért teszi ezt, mert el akarja venni tőlük Hewie-t.

– Wilford... – hebegte Erica ijedten. – Meg... megmondanád, hol van Johanna?

A férfi meglepődött a hirtelen témaváltástól. Arra számított, hogy asszisztense – azaz egykori asszisztense, mert elhatározta, hogy jövő héten első dolga lesz kirúgni a nőt – folytatja a mocskolódást Hewie ellen.

– Odafent. Még alszik.

– Értem – bólintott sietősen Erica. – És... és a gyerekek?

– Robbie és Erinna a szobájukban vannak. Elkapták az influenzát az iskolában, egy darabig itthon vannak.

Tisztán látta, hogy Erica nyelt egyet.

– És Suha hogy van? Minden rendben van vele?

Wilford a homlokát ráncolta. Erica már azt sem tudja, hogy hívják a gyermekeit, akikre vigyázni szokott. Talán ő az, akinél kábítószer-vizsgálatot kellene végezni – gondolta grimaszolva.

– Hogy kicsoda?

Mikor unottan visszakérdezett, Erica olyan arccal nézett rá, mintha pofon vágta volna.

– Hát Suha!

– Fogalmam sincs kiről beszélsz. De most már késő van és nekem még meg kell sétáltatnom Hewie-t. Kérlek, távozz...

Erica finom szoritással kapta el Wilford kezét, amivel az ajtóra mutatott. A férfi látta, hogy a nő arcvonásai egészen megváltoztak. Az eddigi ijedt madárka helyett egy anyatigris szigorával meredt egyenest a szemébe.

– Wilford, egyáltalán nem vagy vicces! Nagyon kérlek, térj észhez és mondd meg, hol van Suha!

Ez egyáltalán nem tetszett Wilfordnak és megpróbálta kirántani a karját a nő markából, de az meglepően erős volt. Talán az is lehet, hogy erősebb, mint ő.

De az lehetetlen! Teljes képtelenség, hogy egy százhetven centis nő, aki hírből sem ismeri a testmozgást, jobb kondícióban legyen, mint az, aki megjárta az amazonasi vadont és a Andok hegycsúcsait.

– Hol van Suha? – ismételte Erica. – Mi történt vele? Árudd el! Suha. Emlékszel rá, Wilford? Nézz a szemembe! Azt mondtam, nézz ide! Hallod?

Wilford megint megsédült, mintha kifutott volna az erő a lábaiból. Erica elkapta a hóna

alatt és lesegítette a cipős szekrényre. Forgott körülötte a világ. Hallotta, ahogy a lány megnyugtató szavakat mormol neki és azt súgja, mindjárt visszajön. Nem volt ereje tiltakozni vagy megállítani. Karja lehanyatlott, mikor kicsúszott Erica szorításából és most először vette észre, mennyire elvékonyodott. Dzsungeltúrától és hegymászástól megedződött izmai helyén sovány, inas végtagok és sápadt bőr szürkéllett.

Homályos foltként érzékelte az amadót, amint méltóságteljes nyugalommal átsétál a szobán. Wilfordnak mosolyoghatnékja támadt, az állat látványa örömmel töltötte meg a szívéét. Szólongatni kezdte:

– Hewie...

Frankie, a spániel veszett ugatásba kezdett az udvaron.

– Édes istenem!

Az éles sikoltás visszarántotta Wilfordot a valóságba. A hang az emeletről jött és pontosan az a fajta kiáltás volt, amiből az ember azonnal tudja, hogy valami szörnyűség történt. Az ereibe szökő adrenalin visszaadta Wilford erejét. Felugrott a cipős szekrényről és felrohant a lépcsőn, kettesével szedte a fokokat. A rövidke folyosón majdnem összeütközött a szobájából kitámolygó, hálóinges Johannával.

– Mi történt, Wilford? Bajod esett? Vagy Hewie...?

Mikor belépett az utolsó ajtón, olyan érzés fogta el, mintha egy különös álmvilágba csöppent volna. Egy gyerekoszobában találta magát, mely valahonnan nagyon ismerős volt neki. A falakat szép kékre festették, melyeket kézzel pingált felhők, napocska és hold díszítették. A szoba közepén egy rácsos kis babaágy állt, fölötte halkán csilingelő forgó függött. Állott levegő szaga terjengett és minden berendezési tárgyat vastagon megült a por. Erica a kiságy előtt a szőnyegen térddepelt, két kezével a rácsokat markolászta és keservesen zokogott.

– Mit tettetek?

Wilford úgy állt a szobában, mintha még sohasem látta volna házának ezt a részét, mégis nyomasztóan ismerős volt neki. Képtelen volt kiverni a fejéből a déjá vu-t és a közeledő, feltartóztathatatlan veszedelem érzését. Valami nagyon rossz volt a szobában. El akart menekülni előle, de a kíváncsiság legyőzte a félelmet.

Csak amikor odalépett a gyermekágyhoz, akkor nyilallt bele a felismerés. A poros, foltos párnák között egy csecsemő feküdt, aki már napok óta halott lehetett. A rugdalózóra hímszett név megtette azt, amit Erica kitartó kérdései nem tudtak. Wilfordnak eszébe jutott alig két hónapja született kislánya és a hajnali órák, amikor Robbie-val és Erinnával a szülőszoba előtt várakoztak, egymás kezét szorongatva. Emlékezett rá, micsoda örömben vitték haza az egészséges, pirosposzsgás kisbabát, aki most itt feküdt mozdulatlanul.

– Nem... nem... – Johanna kővé dermedve állt mögötte és a fejét rázta.

Erica még mindig a földön térddepelt, de most már Wilfordot nézte a könnyfátylon keresztül: – Most... most már érted... W-Wilford?

Semmit sem értett. Ez túl volt a józan ész határain és a felfogóképesség korlátain. Nehéz súly nyomta a mellkasát, de a felszabadító sírás nem jött el.

Ebben a pillanatban egy második ordítás, mint egy kés, úgy vágta el Erica zokogását és Johanna folyamatos, „nem-nem-nem” motyogását. A fiatalabbik nő döbbenetesen nézett a lépcsőház irányába, mert a hang lentről s kintről érkezett, az udvar felől, akárcsak Frankie szüntelen ugatása. De nem ez volt a legmeglepőbb benne. Az ordítás pontosan olyan volt, mintha egy csecsemő sírt volna fel, panaszosan, fájdalmasan; úgy, ahogy a rácsos kiságyban nyugvó apróságnak kellett volna. Wilford és Johanna viszont nem az ajtó felé fordultak. Az értelmetlen reménybe vetett hitük, hogy mindez csak egy rossz álm, háttérbe szorította érzékszerveiket és együtt hajoltak jajgatva Suha teste fölé.

– Mi a pokol ez?! – bömbölte Erica elborzadva. – Egy másik kisbaba is van itt?

Iszonyodva fordult a kiságy fölött görnyedő párna, akik közül Johanna ocsúdott fel

elsőként. Az asszony felugrott és kirohant a szobából úgy, hogy közben félretaszította Ericát, akit csak egy órási plüssmedve mentett meg a csúnya zúzódásoktól. Wilford Suha mozdulatlan testét tapogatta, nyomogatta kicsi mellkasát, simogatta a homlokát. De csak akkor tudatosult benne, hogy nem a kislányba tért vissza varázslatos módon az élet, mikor odalentről felzendült Johanna velőtrázó sikolya. Wilford azonnal tudta, hogy valami még rettenetesebb történt, valami elképzelhetetlenül szörnyű dolog, ami rosszabb volt még Suha elvesztésénél is. Térdei megrogytak és meg kellett kapaszkodnia a kiságy szélében, hogy el ne essen.

Csak homályos pillanatképek maradtak meg az emlékezetében a következő percekéről. Mire fel tudott kelni és megfordult, Erica már rég Johanna után rohant, hogy a segítségére siessen. Wilford utánuk támolygott és amikor a lépcsőn leérve odament a nappali végén nyíló ajtóhoz, meglátta a kertben térdeplő Johannát, az értetlenül, sőt, szemrehányó tekintettel ácsorgó Ericát és Mr. Landryt. A férfi Frankie-vel viaskodott, a nyakörvénel fogva próbálta visszatartani a spánielt attól, hogy megint rárontson az amadóra.

Johanna az oldalára dőlt, vértől csatakos Hewie fölé hajolt és rá záporoztak azok a könnyek, amelyek Suhára nem hullottak. A gyermeksírásra emlékeztető panaszos üvöltést az amadó hallatta, de oly hitelességgel, hogy Wilford karja lúdbőrös lett a hangtól. Az állat teste telis-tele volt harapásnyomokkal, a legsúlyosabb seb a torkán tátongott; ezt szorongatta Johanna görcsösen, kétségbeesetten, hogy valamiképp megállítsa a vérzést. A sövény ágai le voltak törve, a kerítésen éppen akkora lyuk tátongott, amin egy spániel át tudta préselni magát.

– Nézze, sajnálom, hogy megtépte a... azt a micsodát. Meg kellett volna már javítanom a kerítést, tudom...

Johanna előre-hátra dülöngélt és jajveszékelt. Kezét az arcára szorította mérhetetlen fájdalmában; összekente magát az amadó vérével. Erica döbbenet nézte a jelenetet és emiatt nem volt elég éber. Álmában sem gondolta volna, hogy a háta mögött imbolygó Wilford mit élhetett át, amikor meglátta a kis állat kínlódó testét. A harag olyan iramban áramlott szét az ereiben, akár a méreg és nem gondolkozott, csak cselekedett. Felkapta az első keze ügyébe eső tárgyat – egy súlyos márvány hamutartót – és egyenesen Landryre rontott vele. Torkából állatias üvöltés szakadt ki, mikor elrohant Erica mellett.

– Megmondtam, hogy javítsd meg a kerítést! Megmondtam százszor...!

Az ütés Landry védekezésére emelt karját találta el. Hátrazuhan a föbe és elengedte Frankie nyakörvét. A dühöngő kutya ügyet sem vetett a gazdájára támadó férfira; megkerülte a dulakodó feleket és az amadóra rontott, hogy befejezze, amit elkezdett. Johanna artikulálatlanul sikoltzott és a kutya fejét ütötte, ami beleharapott a csuklójába; Erica megpróbálta leráncigálni Wilfordot a szomszédjáról, ám a gyásztól esztét veszített férfi már háromszor sújtott le a hamutartóval, mire a lány egyáltalán reagálni tudott.

– Hagyd abba, Wilford, hagyd abba!

A három ütés közül kettő Mr. Landry koponyáját találta el, de egy is túl sok volt. Wilford esztelen tombolása egész addig folyt, míg a fülében csengő gyermeksírás végleg elhallgatott. Ekkor elejtette a hamutartót, oldalára hanyatlott és odacsúszott Johannához és Hewie-hoz. Frankie, a spániel végül feladta a folyamatos küzdelmet az asszonnyal és ugatva elszaladt.

– Én kicsim... én drága amadóm... – nyöszörgött Wilford magatehetetlenül az égő fájdalom miatt, mely úgy marta, mint még semmi az előtt.

Bentről felhangzott a két gyerek, Robbie és Erinna értetlen kiáltozása, de se Wilfordot, se feleségét nem érdekelte. A férfi utolsó emléke az volt, mielőtt megérkeztek a szirénázó rendőrautók, hogy Johannával együtt öleli magához az állat ernyedt testét és beszívja ismerős illatának utolsó foszlányait.